

Szabo Jozsef

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Telepítik már a kecskenyájukat, lo- és tehén-farmokat,

Szerző: **sertésólakat**

Cím: **a Rózsadombról, Óbudáról,**

Forrás: **M. Nemzet Zuglából 1958. 2. 28.**

A belső kerületekben is hizlaltak kocsikat, libákat

(Hely) - **KeGYelmet kaptak a nyulak it. v. füz.** (Oldal)

Osztályozás

Tárgy

636

H

Ido

"1958"

Személy

Helyszám

Vidéki városok szoktak gyönyörű szep Budapestnek tréfálkozó kedvünkben. De mondjuk meg őszintén, emögött a gyönyörűség mögött sok igazság is lapang. Hiszen, különösen 1945 után gyakori volt a legpestesebb házakban is a hajnali kakaskörékolás, tojóttyúk, kacsák, libák gagogása, kacskák, hópogása. Még bárny is bégetett egy-egy nagy bérház emeletén, vagy világítótoronyban. Persze ez az őstrom utáni éhezés napjaiban, sőt hónapjaiban volt, amikor bizony jól esett a jó falat, a ropogósra sült kappanpecsenyét, vagy a rántott bárny, a burissal készített rizses liba- és kacsaprólék. Aztán következett a felemelkedés: már a kacsában laktunk és az élelmiszerpiac is valóban piac lett, megszűnt a cseréles korszak, az ételmészérbörze. Csak éppen a vidéki szokás maradt meg a körékolás és egyéb találmányszika.

Több mint tíz év telt el és Budapest belső kerületein is még mindig gyakori volt, sőt egyre gyakoribb lett a disznóröfögés, a baromfilárma. Nem véletlen, hogy a fővárosi tanács már hónapokkal ezelőtt elhatározta: kitélepíteni a belső városrészekből a haszonállatokat. Evek óta minden avasszal összeírólapokat készesítettek a lakóházakba és pontos jegyzék készült arról,

hol is tartanak háziállat-körül baromfit, sertést, kecskét, bárnyit s általában a mezőgazdasági életben használható állatokat: lovat, szárvasmarhát, szamarat.

Budapest külső kerületeinek s a péntérvárosoknak hozzátartozója a haszonállat. Zuglóról mindig tudtuk, hogy nemcsak a boltgärtészek termékeny hazája, hanem a fuvarosok kedvelt települése is. De mindig híresek voltak az óbudai fuvarosok és a kelenföldi sertésenyésztők is. Amióta fővárosunk nagyra nőtt, huszonnégy kerületet számolva, természetesen a régi Budapesthez csatolt kerületek között sok »mezőgazdasági« tájék. Békásmegyér, Csepel egy része, Budafok, Rémeterkertváros, Pesthidegkút, Rákospalota, Pestszentlőrinc s a többiek még ma is és nyilván mindig maradnak is földművelők lakta kerületek. A kertgazdálkodás, szőlőművelés és szántóvető területek megművelése természetesen meg is követeli, hogy ezekben a nyemkerületekben továbbra is, a városi igények megnövekedése mellett is, bizonyos falusias jellegre változzék. De miért kell körékoljanak a kacsák a Lenin körút mögötti mellékutcákban, vagy akár a Községutcaiban, vagy a Várban, s miért röfögjenek a kocák beépített budai villaterületeken, Rózsadombon, Gellérthegyen...

A fővárosi tanács rendelkezése alig két hete jelent meg: szűnjék meg az állattartás a belső területeken. No persze a haszonállatokról van szó, s nem a kedves budapesti kutyákról és cicákról, sőt minden igaz szívű nyáltenyésztő öröme a házinyulát sem minősítették haszonállatnak! A tapsifülesek ugyan hasznosítottak jószágok, mindenki tudja. Husuknak gazdag — haszonot százalékos — fehérjetartalmú vetekszik a legfinomabb pulyka, vagy csirke sültjével. Am a nyusziknak megkegyelmezett a fővárosi tanács. Most tehát fő a feje az igazgatási osztályok vezetőinek és munkatársainak: hogyan is teremtsenek igazságot, mert hogy a sertéseknek befellegzett a házak tájékán, Budától Kőbányáig, de a nyuszik maradhatnak.

Az összeírólapok adatai alapján — így értésültünk az óbudai, a II. kerület, a XIV. és X. kerületi tanácsok, de a többi belső területi tanácsok igazgatási osztályán is! — számbavették már, honnét is kell valóságban eltelepíteni a haszonállatokat. Egy kis statisztika a belső kerületek állattartási adataiból: a VII. kerületben átlag minden nyolcadik házában akadt baromfi, sőt negyvenötven házában még sertés is. Ki hitte volna?!... És hogy kövér kocát hizlalt még kövérebbre a Po-

zsonyi út elején, tehát a vándó szívében egy pénzügyör? A háztelgyelő pedig ugyanitt libákat tartott. Vajon hová terelgette őket — legelni?! Mert idönként meg-megüstatta a Dunában.

A Rózsadombon egész kecskenyájuk legeltek. Az öreg nyugállományú ezredes, akit a kecsketej tisztelői háttérbe hártott »tábornok úrnak« becéztek — negyven kecskemamát tartott négy bakkal, s természetesen megszámlálhatatlan gidával. Nem számoltuk találkozásunk perceiben a tavasz és őszi szaporulatot, de a gidák bizony elragcsálták a szendőt nőnyezetet, a józsefnegyű lejtők virágozó bokrait cserfét.

A »tábornok« nyáron hármasan eltűnik a Rómydélről, mert a tanács kiderítette, hogy a kecskeistálló hátró területen épült és nincs elég távolságra a házaktól, villáktól. Hány milliórd léggel lesz kevesebb ezen a tájon, ahol nyáron szinte alig lehetett másképpen lélegezni, hogy a hegyvidék ózónjába ne vegyült volna a kecskeistállók buze.

A »tanár úr és fia« különleges színtelt az ennek környeknek. Nekik nemcsak kecskenyájuk szaporodott Versenylovakat is tenyészettek, angol félvéreket, igazán törzsű lovacskákat. De tar-

tottak tehenészetet is, vízhor-dásra pedig őszvért és számarat. A gyermekek örvendeztek, amikor reggelenként majd alkonyatkor a »tanár úr és fia« farmja kivonult a Szépvölgyi úti füvesekre. A gidák játéka, a kosok bégetése, a csengős, kiscsikók, ficánkolása az utca népének valóban nem mindennapi látványt nyújtott. Különösen a kirándulók csodálták meg. De a rendelkezések vannak kivételt emlegető pontjai is. Lehetséges, hogy egyik pont a tanár úr és fia farmjának kedvezni fog. Istállóit ugyanis meglehetősen távolra épült a legközelebbi utcától, s annak házától, a valamikor szétrobbantott sziklák között, az egykori kőbánya helyén. A kirándulók remélhetik tehát, hogy ami a Szépvölgyi út lakóinak már untig elégtelen látvány volt, őket továbbra is szórakoztatni fogja.

Az óbudai tanácsnak is nehéz a dolga. Sok házában tarvesőbb ezen a tájon, ahol nyáron szinte alig lehetett másképpen lélegezni, hogy a hegyvidék ózónjába ne vegyült volna a kecskeistállók buze. A »tanár úr és fia« különleges színtelt az ennek környeknek. Nekik nemcsak kecskenyájuk szaporodott Versenylovakat is tenyészettek, angol félvéreket, igazán törzsű lovacskákat. De tar-

letbe költözik és lakást cserél olyan békásmegyeriekkel, vagy csillaghegyiekkel, akik amúgy is bent dolgoznak a város belső részein és otthon a kényes helyen nem tartanak sem disznót, sem kecskét.

A II. kerületben s a III. kerületben is Zugló lakott területein Kőbányán és a pesti belső kerületekben is járják már a házaikat az igazgatási osztályok munkatársai. Folyik az ellenőrzés: honnét milyen haszonállatot kell kitélepíteni. Az érdekeltek felek persze viaskodnak érdekeikért, de máris eláruljuk — hiába. A város belső részéből el kell tűnniök a falusi élet hangadóinak: baromfiaknak, kecskéknak s nyertő papirának. A kecskegazda, aki éppen ezen a területen keresett és talált hat felecsődjének és óriás bakjának új otthonát a Hármashatárhegy háta mögött, mély sóhajjal mondta: — Irigylem a lókupécet, aki szállást adott az állatának, Messze lakik a városból, csak kocsi jár le a piacra is, de kedvére gazdálkodik.

Aztán belátta, hogy a tanácsnak mégis igaza van: házak közé, városba nem való az állat, főleg ha nincs megfelelő hely állattartásra. Tavaszra nemcsak tisztább, hanem talán egészségesebb is lesz a főváros levegője, Városias...

Szabo Jozsef